

Omegawill

2.

– Milyen volt az üvegcserepeken? – kérdezi Poigret, ahogy az ágyra roskad nadrághúzni, zoknitépni.

– Tulajdonságok nélkül, mintha igazi sztár lettem volna. Mindenholnan ömlött a vérem. A szám rúzsban úszott, körmömön vörös lakk, a reflektorok átvilágítottak, könnyben tocsogtak a szemgolyóim, lüktetett a halántékom, dübörgött az agyam. Az utcáé voltam, rám feküdtek az angyalok, téptem a szárnyaikat, sikoltottak. Aztán az ingedet gomboltam magamra.

Erősen modoros a Lány, de alapvetően mindegy.

– Főzöl teát?

– Teát nem. Kávét.

Poigret tudta, hogy kávét akar, csak azért játszik a teával, hogy kiderítse, milyen alibije lesz a Lánynak. Feuilletonnal memorizálták a nevetés, sírás és halálfélelem témájú kérdőívet, hogy a rögtönzés leple alatt megbízható információhoz jussanak. Számítaniuk kellett az íráskényszer feszélyező voltára; ha papírral kerülne szembe a Lány, rengeteg olyan tényt, információt hallgatna el, nem írta le, ami számukra létfontossággal bír.

És Poigret és Feuilletton nem csüggednek, teszik a dolgukat. Elemzik a három gyanúsított, a Rendező, a Producer és a Színésznő anyagát. Csakhogy ez így nem jól van, sóhajt mélyen Feuilletton, hiszen éppen az a helyzet, hogy egyikük halott.

– Van ennek értelme? – fordul át követhető dialógusba a szövegelés.

– Mittudomén! De te nem emiatt fetrengsz ezzel a Lánnyal?

– Hogy kiderüljön a szerepe, de.

– Akkor minek ácsorgunk ebben a bűdös lépcsőházban? Firkants egy jelentést, és húzzunk a központba!

Hangorkán tör ki a szemközti lakás ajtaján keresztül, szétrobbannak a deszkák, füst gomolyog, arcul csapja őket. Berohannak, van-e benn valaki, senki se mozduljon, feltett kézzel jöjjön elő! Adrenalinjuk az égis nyúlik, cukormázaz a szájuk, ám a lakásban senki, senki, senki.

Jól körbenéznak, de csak a hiányt érzik, az alkalom szülte kongást, hogy azt hitték, történik valami, most aztán megmutathatják, erre tessék, hoppon maradnak, körmölhetik az üres jelentést, bevihetik a cetlit vagy írógéppapírt (attól függően, mennyit írnak), és Poigret-nak még vennie kell egy világoskék inget is.

Másnap reggel, pontosan fél kilenckor Poigret lovagiatlan. Sétálni indulnak, és az ajtón ő megy ki elsőnek. Mondja is a Lánynak, feltehetően a füstös éjszakákat követelő nyomozás lopkodja az energiát, amit az udvariasságra tartogatna, szerencsére a Lány mostanában elnézőbb. Talán azóta, hogy Poigret bevonta őt a Történet néhány mondatába, hogy nézze, ezt

próbálja felfejteni, megfejteni, hogy olyan ez, mint egy könnyű, hétvégi kirándulás. Csodálja a zúzmarát, falja az összenyomorgatott szendvicseket, csúszkál a nedves fűben, lehorzsolja a tenyerét, aztán a legközelebbi faluban beül a templommal szemközi kocsmába, rendel egy pofa sört, elmereng a szabadságon, majd megkérdezi a kocsmárostól, mikor indul a következő busz, mert még el kell intéznie egy-két apróságot sötétedés előtt. Így hát a szorongáshoz ér Poigret, ahogy a nyomozás során a titkok mélységéből a felszín felé haladnak, mind magasabb hegycsúcsokra jutnak, hogy miért is mesélnek egymásnak a kocsiban, de, leginkább, hogy miről, hogy a téli hideg mily utálatos, és hogy a hazugság se maradjon ki, azt mondja Poigret a Lánynak, minden megéri, ha határtalanul örülhet neki, hogy vele lehet.

Poigret általában kopogtat, mielőtt belép, amolyan próbálovag módjára, de most a fürdőszoba ajtaja annyira szélesre van tárva, hogy hatalmas tapintatlanság lenne kopogtatni, hiszen ahhoz be kellene lépnie, ezért csak köhög egyet, köhög kettőt.

– Mi van?

– Semmi különös, csak kérdezném, csináljak-e neked is szendvicset?

– Normális kajád nincs?

– Mit nevezel normálisnak?

– Azt neked is tudnod kéne.

– Vagyis?

– Valami levesre, főzelékre vagy húsrá gondoltam, meg salátára, gyümölcsre, desszertre, egyszóval kajára.

– Ebben a sorrendben?

– Igen. Farkaséhes vagyok.

– Márpedig semmi nincs itthon.

Kacéran törölközik a Lány, villogtatja magát, mintha Poigret kamera lenne, híres rendező, aranykezű operatőr. A népszerűség megint, a hit, hogy jobb mindenkinél, még ha semmi sem az övé, a teste sem, az sem, ami még benne lehetne.

– Hemperegnél üvegcserepeken? – néz Poigret a Lány combjai közé, hogy élveződjék a siker.

– Inkább szilánkokra tört tükrön, hogy lássam magam a millió kis darabkában. Az egész világ engem akar, minden tévé engem mutat, csak engem töltenek le, és én a lábammal összeszorítom a kamerákat, rájuk folyok, hogy mohón nyeldekellenek, ízlelgessék, hogy vagyok, és újra és újra engem követeljenek a rabszolgáim, az én rabszolgáim...

Poigret kihívja az orvosát, mondja neki, a Lány valószínűleg túlادagolta magát, neki van alibije, a lakásban sem találnak semmit. Közben menni kell Ishtenyhez, mert állítólag perdöntő bizonyítékokat szereztek a gyilkosság alapos gyanújához.

Zötyögnek vagy suhannak a különféle utakon, bizsergő tenyerekkel markolják és majszolják a kekszket, a rutin nyugalmával vizsgálgatják Poigret új világoskék ingét. Átjárja őket a munkabűz, az utánozhatatlan, kifulladás előtti állapot. A város szélvédőn keresztül is tapintható és kóstolható, annak ellenére, hogy az utóbbi időben mintha veszített volna a lendületéből, mintha kicsit feladta volna. Mintha erőtllenül és ütemtelenül vonszolná magát torz

reggeleken és bűzös délutánokon.

Napilapot vásárolnak, de hiába, a mai eligazítás titokban tudott maradni, vagy csak nincs információértéke. Felesleges tehát sietniük vagy izgatniuk magukat, be is ülnek a sarkon túli cukrászdába, abba, amelyik körül a fákat meghagyták, emiatt kivételesen jó a levegő.

Odabent piszkosszürke padló, rózsaszín abroszokkal borított faasztalok, közepes vendégmennyiség. Poigret és Feuilletton két-két krémest rendelnek, habos szájú falatozásuk közepébe aztán belecsörög a telefonjuk. Az ügy sürgős – az északi alcsatornából kihalásztak egy négy-öt éves hullát, aki pont olyan, mintha a Színésznő apja lenne. Nagyban bonyolítja a dolgokat, ha igaz. Marokra fogják a krémeseket, a szájukba tömik, legyűrik, felpattannak és nagy rüsszel kifelé indulnak. Mielőtt az utcára lépnének, hogy az autójukba vágódjanak, fordulásból messzire hajítják a süteményes villákat. A teremben az arcok, mint megannyi kajütblak a viharos óceánra mereven bámulják, ahogy a fényjátéktól vibrálni látszó, pörgő villák a pult falába állva végzik szárnyalásukat. A pult sárgáspiros, itt-ott narancsba oltódva, bár középtájon lekopott a lakkozás, néhány szálla a vendégcseregbe mered, talán mutatoujjnyi hosszúak, karcsú leányderekak, csúcsuk vérző venyige.